

Borsodi L. László

VETKŐZÉS

*„Akkor vettem észre, hogy ott van
velem szemben, a tükör előtt ül.”*

(Kosztolányi Dezső)

Amíg köztetek jártam-keltem, könnyűnek tűnhettem,
de ki akartam lépni, meg akartam szabadulni tőletek,
hogy ne imbolyogjak üzletpolcok, templompadok között,
ne keressem irgalmatokat, ne várjam, ajtótok nyílik-e.
Meg akartam tudni, milyenek vagytok valójában,
és milyen lehetek magam, szabadon, tele teherrel,
hogy vendég voltam-e, átutazó, szélhámos, szerzetes,
és milyen a hajnal a reménynek hitt senkiföldjén.
Ahogy nő a távlat, nő a dolgoktól való távolság is,
mert sorra levetkőzi magát minden egyszerűnek hitt,
és egyre gyűlnek a kacatok. Itt egy tegnapi újság,
ott egy régi fénykép, a sarokban egy álarc, kalap.
És már nem tudom, van-e iránya, hangja annak,
amiben úgy hittem valamikor, hogy érdemes
lenne-e újra, máshogyan, más útvonalakon.

Kolozsvár, 2024. február 4.

SORKÖZÖK

Két semmi között, útközben,
ez a között vagyok, Uram.
Kire számíthatok, ha nem rád,
mondd, kihez fordulhatnék?
De nem szólsz, meglapulsz,
a hallgatásoddal kínozol.
Valamiért megorroltál rám,
vagy irgalmad ilyen egyszerű?
Vagy ez már az ítéleted,

hogy szavakra hagysz, szavakra,
megvárod, míg mondandóm
végére érek, mint ennek a versnek,
hogy aztán olvashassad meg-megállva,
de akkor sem a mondatokat,
akkor sem a sorokat, csak a *semeket*,
és kibetűzhesd a sorok közül
halálomat?

Csíkszereda, 2024. január 10.

BECSAPÓDÁS

Elekes Andrásnak

Amióta ide estél, a fényre,
egyetlen mozdulat sem jósolható meg,
nem számítható ki, honnan, miért.
Idegenek fekszenek árnyékodra,
rég barátok süppednek múltad mögé.
Az újonnan érkezők nem értik a tréfát,
komoly felnőttek, céljaik vannak.
Szobád üres falán mozdulatlan ősök,
hiába kérdezed, nem üzennek.
Az eredeti színek már barnák, sárgák,
utcára kerül minden jól öltözött,
és akik tudhatnák, mi mitől válik el,
nem látszanak, lehet, arcuk sincsen.
Amióta a fényre estél, ide,
hol a különbség lényegtelen részlet,
és elveszíti sorra minden saját hangját,
és formátlan lesz, minek ideje, tere van,
nincs mód jóvátenned a veszteséget,
ami következhet, nincsen hatalmadban.
Csak apró kavicsok, ahogy épp gurulnak.
Vízcepre vízcepp. Felhő, föld, moha.

Csíkszereda, 2024. január 23. – február 6.